

Απόφαση 2ης Συνδιάσκεψης NAP (Δεκέμβρης 1990)

ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΡΕΥΜΑ

Ο σοσιαλισμός στην εποχή μας

ΠΡΟΤΑΣΗ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Του «Νέου Αριστερού Ρεύματος»
Για ένα Αριστερό Πρόγραμμα Πάλης
Για το σοσιαλισμό στην εποχή μας

Απόφαση της 2^{ης} Συνδιάσκεψης του NAP

1. Με τις επεξεργασίες της δεύτερης Πανελλαδικής Συνδιάσκεψής του, το Νέο Αριστερό Ρεύμα επιδιώκει να προχωρήσει σε ένα νέο κύκλο αποτελεσματικότερης δράσης του: Συναντιόμαστε με την

αγωνία της εργαζόμενης πλειοψηφίας για μια μαχητική λαϊκή άμυνα στη νεοσυντηρητική επιδρομή. Ο δρόμος μας διασταυρώνεται με τις ριζοσπαστικές αναζητήσεις των αγωνιστών της βάσης της Αριστεράς για μια νέα πορεία αναζωογόνησης των σοσιαλιστικών ιδανικών. **Επιδιώκουμε να συμβάλουμε στο μέτρο των δυνατοτήτων μας στο ηράκλειο έργο της επαναστατικής ανασύνθεσης του αριστερού χώρου, προς την κατεύθυνση της συγκρότησης ενός σύγχρονου επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης και της κοινωνικής αλλαγής.**

Ένα χρόνο μετά το συμβολικό γκρέμισμα του τείχους του Βερολίνου ο «νέος κόσμος», που απ' όλες σχεδόν τις πλευρές διακηρύχτηκε πως γεννιέται, μοιάζει πολύ γνώριμος. Ο ΟΗΕ επιστρέφει στην εποχή της Κορέας, οι ΗΠΑ προβάλλουν σαν η κυρίαρχη υπερδύναμη του πλανήτη διακινδυνεύοντας ακόμα και μια τρομαχτική σύγχρονη «Μάχη των Εθνών» στις έρημους της Μέσης Ανατολής για να εδραιώσουν μακρόχρονα την πολιτικοστρατιωτική τους υπεροχή. Σε πείσμα των αυτάρεσκων θεωριών για οικουμενική ρύθμιση των παγκόσμιων προβλημάτων, που επαγγέλλονται οι γραφειοκρατικές ηγεσίες των παραδοσιακών κομμουνιστικών κομμάτων, **στον Περσικό επιβεβαιώνεται με δραματικό τρόπο ότι η νέα ιμπεριαλιστική ειρήνη σημαίνει καινούριες γιγαντιαίες αντιπαραθέσεις ανάμεσα στις δυνάμεις του κεφαλαίου**, κλιμάκωση της πολεμικής απειλής, συνεχή κοινωνικό πόλεμο σε βάρος των εργαζόμενων. Την ώρα που άνοιγαν οι σαμπάνιες της ΔΑΣΕ, στατιστικές της Διεθνούς Τράπεζας αποκάλυπταν ότι 1 δισεκατομμύριο άτομα στον πλανήτη έχουν εισόδημα μικρότερο από ένα δολάριο την ημέρα. Ενώ στην «Ενωμένη Ευρώπη», όπου κυριαρχεί πλέον η αναδυόμενη νέα γερμανική υπερδύναμη, ο 4^{ος} κόσμος των νεόφτωχων και απόκληρων της «προόδου» έφτασε κιάλας τα 55 εκατομμύρια. Άλλη μια φορά η πρόοδος μοιάζει με εκείνο το παγανιστικό ξόανο που πίνει νέκταρ στα κρανία των ηττημένων, όπως την περιέγραψε στην εποχή του ο Μαρξ. Η ληστρική εκμετάλλευση των φυσικών πόρων από «τ' αναπτυξιακά» πρότυπα του καπιταλισμού και του «υπαρκτού σοσιαλισμού» έχει προκαλέσει μη αντιστρέψιμα φαινόμενα, όπως είναι το κενό του όζοντος, το θερμοκήπιο, η αύξηση της θερμοκρασίας, το ανέβασμα της στάθμης των ωκεανών, η όξινη βροχή κ.λπ., διαγράφοντας σοβαρούς κινδύνους για το μέλλον της ανθρωπότητας.

Και ενώ το πολυδιαφημισμένο «άλμα στο μέλλον» του καπιταλισμού μοιάζει όλο και πιο πολύ με ιδιόρρυθμη επιστροφή στο παρελθόν και το «αντίπαλο δέος» της προηγούμενης περιόδου - οι λεγόμενες «σοσιαλιστικές χώρες» και το παραδοσιακό κομμουνιστικό κίνημα - φαντάζουν σαν έρημη χώρα, **κάποιες νέες εστίες αντίστασης και ελπίδας αρχίζουν να φαίνονται στο βάθος της σήραγγας: Οι εργατικές αντιστάσεις στον καπιταλιστικό κόσμο, οι βίαιες συγκρούσεις στο Βερολίνο, οι κινητοποιήσεις της νεολαίας στη Γαλλία και στην Ελλάδα, τα πρώτα δείγματα πολιτικής συνειδητοποίησης του νέου προλεταριάτου στις χώρες του Τρίτου Κόσμου.**

Η εσωτερική κατάσταση

2. Στην Ελλάδα η ολιγαρχία αναζητά σανίδα σωτηρίας απέναντι στη ραγδαία οικονομική και στρατηγική της υποβάθμιση, στην πιο πειρατική εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης, που αναγκαστικά συμβαδίζει με την οικοδόμηση ενός αστυνομικού Κράτους με κοινοβουλευτικό μανδύα. Εκμεταλλεζόμενη την ιδεολογική υποταγή και την πολιτική ανυπαρξία της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας επιδιώκει αυτή τη φορά όχι μόνο να πλήξει καίρια λαϊκές κατακτήσεις, **αλλά κυριολεκτικά να εκθεμελιώσει ολόκληρο το πλέγμα συλλογικής οργάνωσης και δράσης του εργατικού κινήματος.**

Η θεσμοθέτηση εργασιακών σχέσεων, που αυξάνουν την καπιταλιστική εκμετάλλευση, τα μέτρα για την ασφάλιση, οι αθρόες ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων και «προβληματικών» επιχειρήσεων, η απελευθέρωση των τιμών, ο αντιαπεργιακός και ο αντιτρομοκρατικός νόμος, η επιχείρηση διάσπασης του συνδικαλιστικού κινήματος που βρίσκεται σε εξέλιξη, το πολυνομοσχέδιο - έκτρωμα για την Παιδεία κλπ. αποτελούν μερικά μόνο από τα στοιχεία της κυβερνητικής επίθεσης.

Ποιοι, πότε και πως θα υψώσουν ανάχωμα σ' αυτή τη νεοσυντηρητική επιδρομή, είναι το αγωνιώδες ερώτημα που απασχολεί τους εργαζόμενους.

Η καταβράθρωση της διεθνούς θέσης της ελληνικής ολιγαρχίας, η όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων στη χώρα μας και η κρίση φυσιολογίας, πολιτικής και ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ, αντικειμενικά προσφέρουν ιστορικές ευκαιρίες αντεπίθεσης στην Αριστερά. Η ηγεσία του Συνασπισμού, όμως, όχι μόνο δεν μπορεί να τις αξιοποιήσει, αλλά βυθίζεται καθημερινά ακόμα περισσότερο σε μια κινούμενη άμμο κρίσης πολιτικών επιλογών και χωρίς αρχές διαμαχών που προμηνύουν διασπάσεις. **Η αποσύνθεση του Συνασπισμού -που οικοδομήθηκε στο έδαφος της υποταγής απέναντι στις κυρίαρχες πρακτικές και ιδέες του κεφαλαίου - θεωρείται πλέον ζήτημα χρόνου.** Στο ΚΚΕ η εσωτερική διαμάχη απογοητεύει τα ίδια τα μέλη και τους οπαδούς του. Την ίδια ώρα, και οι δύο πτέρυγες της ηγεσίας του, παρά τις διαφορές τους, ενώνονται σε μια πολιτική δορυφοροποίησης της Αριστεράς σε μια τροχιά γύρω από τον χλωμό, πλέον πράσινο ήλιο, στα πλαίσια της γενικότερης συναίνεσης στις επιταγές της ολιγαρχίας.

Όλοι εμείς, που πριν από ένα περίπου χρόνο διαχωρίσαμε τη θέση μας από τον χρεοκοπημένο δρόμο του ΚΚΕ, αντιμετωπίζουμε αυτή την τελική κρίση του, την κρίση όλης της Αριστεράς, **όχι με χαιρεκακία αλλά με αγωνία και ανησυχία για το μέλλον του αριστερού κινήματος.** Το μεγάλο ιστορικό στοίχημα όχι μόνο για μας, αλλά και για την αριστερή βάση του ΚΚΕ και για τα ριζοσπαστικά στοιχεία όλου του προοδευτικού χώρου, είναι αν θα μπορέσουμε να συμβάλουμε ώστε αυτή η κρίση να μην αφήσει πίσω της μια καμένη γη, οδηγώντας στην περιθωριοποίηση την Αριστερά και στην ιδιώτευση την πλειοψηφία των αγωνιστών της. Αλλά να αποδεσμεύσει πολύτιμες ζωντανές δυνάμεις που θα δώσουν νέα πνοή στα σοσιαλιστικά ιδανικά, επιδρώντας καταλυτικά στις αναπόφευκτες ανακατατάξεις του αριστερού χώρου.

Οι επεξεργασίες του NAP δεν μπορούν, βέβαια, να καλύψουν τα μεγάλα κοσμοθεωρητικά και οργανωτικά προβλήματα που αντιμετωπίζει το σύνολο της Αριστεράς. Μπορούν όμως να προσφέρουν ουσιαστικά ώστε το αίτημα της επαναστατικής ανασυγκρότησης και η προοπτική της σοσιαλιστικής αλλαγής να πάρουν πιο συγκεκριμένο σχήμα και μορφή. Η συνολική **πολιτική πρόταση τακτικής στρατηγικής που διατύπωσε η Συνδιάσκεψή μας επιχειρεί να αποτελέσει ένα ποιοτικό βήμα στην παραπέρα ανάπτυξη της σκέψης και της δράσης μας, συμβολή στην πάλη του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς, για την ενίσχυση της αναζήτησης του διαλόγου και της ταξικής προσέγγισης της μεταβαλλόμενης πραγματικότητας.** Οι συνταρακτικές εξελίξεις της εποχής μας, με όλα τα δραματικά τους διλήμματα και τις αντιθέσεις τους μέσα απ' τις τραγικές διαψεύσεις των παλιών μύθων και τις καινούργιες ελπίδες που φέρνει η ζωή, **επανατοποθετούν με νέο πνεύμα και δυναμισμό την ανάγκη της κοινωνικής επανάστασης.**

Ο κομμουνισμός **περισσότερο από κάθε άλλη φορά είναι ο νέος κόσμος που έχει «μπροστά της» η εποχή μας. Ο καπιταλισμός περισσότερο από κάθε άλλη φορά κάνει ανάπηρο τον πολιτισμό του ανθρώπου, θάβει τις κατακτήσεις του σε ένα τοπίο εξαθλίωσης, αποξένωσης και δουλείας.**

Η συγκλονιστική διαμαρτυρία της μαθητικής και φοιτητικής νεολαίας αυτές τις μέρες θυμίζει σ' όλους ότι η ιστορία γράφεται με τους νόμους της ελευθερίας. Κι' αυτοί που δεν πρόκειται να σιγήσουν μαζί με την επίσημη Αριστερά, αυτοί θα ζωντανεύουν ακόμα και μέσα απ' τις στάχτες και θα γεννούν πάντα με καινούρια ορμή τα ιδανικά και την πράξη της επανάστασης.

3. Η όξυνση των αντιθέσεων που διαπερνούν την κοινωνία μας είναι αναμφισβήτητη. Αναπτύσσεται στο έδαφος μιας γενικότερης κρίσης των αστικών θεσμών και αξιών της καπιταλιστικής κοινωνίας, που συμβαδίζει με τα όποια στοιχεία σταθεροποίησης της κυριαρχίας του κεφαλαίου και του πολιτικού συστήματος. Τα μέτρα που παίρνει η κυβέρνηση, με την παραδοσιακή αντιπολίτευση απόυσα - δηλαδή συνένοχη, όχι μόνο δεν αποτελούν διέξοδο, αλλά και θα βαθύνουν την κρίση και θα

οξύνουν τα λαϊκά προβλήματα, γιατί είναι μέτρα στην ίδια κατεύθυνση (αλλά σε διαφορετικά επίπεδα) με αυτά που μας οδήγησαν εδώ που βρισκόμαστε.

Σ' αυτή τη πορεία, θα αναδεικνύονται όλο και πιο έντονα η χρεοκοπία των παραδοσιακών αστικών σχημάτων. Εξάλλου, το ΚΚΕ έκλεισε την ιστορική του πορεία με την ενσωμάτωσή του στο αστικό πολιτικό σύστημα, με τη ραγδαία διαδικασία σοσιαλδημοκρατικοποίησής του και τη συνακόλουθη βαθμιαία διάλυση των πολιτικών και οργανωτικών του δεσμών με τις μάζες των εργαζόμενων και της νεολαίας.

Συνεπώς σήμερα όσο ποτέ άλλοτε υπάρχει η ανάγκη να αναπτυχθεί ένα κίνημα που να στοχεύει στην ανατροπή της κοινωνίας της εκμετάλλευσης και της αποξένωσης, που να αρνείται την υποταγή στην καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Ορισμένα στοιχεία στην ανάπτυξη των εργατικών αντιστάσεων, η σημερινή εξέγερση των μαθητών και οι φοιτητικοί αγώνες, μπορεί να αποδειχτούν σαν η απαρχή στην ανάπτυξη ενός αριστερού ριζοσπαστικού επαναστατικού κινήματος. Και σ' αυτή την κατεύθυνση θέλει να συμβάλει το NAP.

Τομές στη θεωρία

4. Οι αντικειμενικές αλλαγές στην κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα στις καπιταλιστικές χώρες, και σε πρώτη γραμμή ένα ποιοτικό άλμα στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, με μοχλό ένα νέο ρόλο της επιστήμης και της τεχνολογίας - οι νέες μορφές και περιεχόμενο της κεφαλαιοκρατικής συσσώρευσης - οι αλλαγές στο περιεχόμενο και την οργάνωση της εργασίας - η νέα ποιότητα στο επίπεδο των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων - οι αλλαγές στο σύνολο των ταξικών, ιδεολογικών, πολιτικών συσχετισμών προς όφελος του κεφαλαίου, όλα τα παραπάνω συνιστούν μια ποιοτική τομή και σηματοδοτούν την αρχή μιας νέας φάσης εξέλιξης του ιμπεριαλισμού.

Σε συνδυασμό με την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και του παραδοσιακού κομμουνιστικού κινήματος, θέτουν νέα καθήκοντα θεωρητικών αναζητήσεων με στόχο την ανάπτυξη της κοσμοθεωρίας της εργατικής τάξης, της θεωρίας της επανάστασης και της θεωρίας της οικοδόμησης του κομμουνισμού.

Σ' αυτή την προσπάθεια στηριζόμαστε στον επαναστατικό πυρήνα της θεωρίας των Μαρξ, Ενγκελς, Λένιν στο διαλεκτικό υλιστικό της περιεχόμενο. Ταυτόχρονα παίρνουμε υπόψη μας ότι οι θεμελιωτές του επιστημονικού σοσιαλισμού ήταν οι μόνοι που διατύπωσαν συνολική κοσμοθεωρία που όχι μόνο δεν την έκλεισαν πεισματικά στα πλαίσια μιας περιορισμένης κοινωνικής επιστημονικής πραγματικότητας και εποχής αλλά καθόρισαν την ανάγκη των επαναστατικών τομών στην ανάπτυξή της.

Πιστεύουμε ότι σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά με βάση την ιστορική εμπειρία απαιτούνται τέτοιες τομές στη θεωρία και την επιστήμη του σοσιαλισμού. Απαιτούνται αποφασιστικά βήματα για την ποιοτική διεύρυνση της επιβεβαιωμένης γνώσης που περιέχει αυτή η θεωρία, την τολμηρή αναίρεση (στα ουσιαστικά και όχι μόνο στα δευτερότερα ζητήματα) των λαθεμένων προσεγγίσεων και τη συνολική υπέρβαση επιβεβαίωση της θεωρίας σε ανώτερο επίπεδο. Και αυτό πρέπει να γίνεται χωρίς υπόκλιση στο φόβο του αγνώστου, χωρίς απαγορευμένες ζώνες και ζώνες «υπεράνω κριτικής». Με παράλληλη υπεράσπιση του ιστορικού επιστημονικού κληρονομίου της θεωρίας απέναντι στον οπορτουνιστικό αρνητισμό - διαλυτισμό. Με αποφασιστική απόκρουση των τάσεων μιας αφηρημένης εξωϊστορικής τυπολατρίας που καλύπτει το μη εργατικό, το αντεπαναστατικό περιεχόμενο της θεωρίας και πρακτικής του εκφυλισμένου παραδοσιακού κομμουνιστικού κινήματος.

Το NAP χρειάζεται να συμβάλει καθοριστικά στο άνοιγμα μιας ανοιχτής ειλικρινούς συζήτησης και στην κοινωνία, αλλά και στο εσωτερικό του - ιδιαίτερα για θέματα όπως: μια πληρέστερη ανάλυση

για τον επιστημονικό προσδιορισμό των αλλαγών στον καπιταλισμό, μια ποιοτική ανάπτυξη της θεωρίας της κομμουνιστικής επανάστασης με βάση την ιστορική εμπειρία και τα νέα δεδομένα, για το σοσιαλισμό, μια ιστορική προσέγγιση του παραδοσιακού κομμουνιστικού κινήματος, την αναγκαιότητα και τα χαρακτηριστικά ενός νέου επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης κ.λπ.

Χρειάζεται επομένως να οργανώσουμε αποτελεσματικότερα τη δημοκρατία στα πλαίσια του ΝΑΡ. Που σημαίνει: ελεύθερη διατύπωση της κάθε άποψης και ανοιχτή συζήτηση, στη βάση μιας αγωνιστικής, ηθικής, συντροφικής αντιμετώπισης των διαφορετικών απόψεων. Δημοσιοποίηση και οργάνωση της συζήτησης για τις διαφορετικές ή αντίθετες απόψεις. Επικοινωνία μεταξύ των επιτροπών πρωτοβουλίας για συζήτηση των προβλημάτων. Επιδίωξη για δημιουργική σύνθεση των απόψεων και κοινή δράση στα πολιτικά, ιδεολογικά και κοινωνικά μέτωπα πάλης, που θα στηρίζει την παραπέρα αναζήτηση. Όμως η καπιταλιστική ανασυγκρότηση και ο νεοφιλελευθερισμός καλπάζουν και η θεωρητική αναζήτηση ούτε αρκεί για να τα αντιμετωπίσει, ούτε ουσιαστική μπορεί να 'ναι, αν παραμείνει αποκομμένη από την καθημερινή πάλη.

Αριστερό Ριζοσπαστικό Μέτωπο

5. Στις σημερινές συνθήκες, ο δρόμος για την ανασυγκρότηση και αντεπίθεση του εργατικού κινήματός περνά μέσα από την ανάπτυξη των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων της εργαζόμενης πλειοψηφίας ενάντια στην καπιταλιστική ανασυγκρότηση-Δηλαδή ενάντια στην πολιτική του κεφαλαίου που στόχο έχει ένα βαθύ μετασχηματισμό των παραγωγικών και των κοινωνικών σχέσεων, του μηχανισμού πολιτικής κυριαρχίας και του πολιτιστικού εποικοδομήματος προς όφελος της αστικής τάξης, με προοπτική την ολοκλήρωση μιας ποιοτικής ανατροπής του πολιτικού και κοινωνικού συσχετισμού δυνάμεων σε βάρος του εργατικού κινήματος και της τάσης για κοινωνική επανάσταση. Σ' αυτό ακριβώς το στοιχείο βρίσκεται η καρδιά της τακτικής του Αριστερού Ριζοσπαστικού Μετώπου, και οι μορφές σύνδεσής της με τη στρατηγική της αντικαπιταλιστικής δημοκρατικής επανάστασης που έχει σαφή σοσιαλιστικό περιεχόμενο και είναι ενταγμένη στην κομμουνιστική προοπτική.

6. Η ταχτική του Αριστερού Ριζοσπαστικού Μετώπου στα πλαίσια της στρατηγικής της αντικαπιταλιστικής δημοκρατικής επανάστασης εκφράζει τη σύνδεση των άμεσων πολιτικών καθηκόντων με τη στρατηγική της σοσιαλιστικής επανάστασης και της οικοδόμησης του κομμουνισμού, αποτελεί το μέσον για τη συγκέντρωση των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων της κοινωνικής επανάστασης στη σημερινή φάση.

Οι σημερινές συνθήκες -η ανάπτυξη των πολυεθνικών, η ένταση του συστήματος εξάρτησης στα πλαίσια των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων, οι μετασχηματισμοί στο σύστημα της πολιτικής εξουσίας και η αντιδραστική στροφή σ' όλα τα μέτωπα επιβεβαιώνουν και ενισχύουν τη μαρξιστική θέση ότι δεν μπορείς να κάνεις βήμα για την υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων, αν ταυτόχρονα δεν παλεύεις και δεν δείχνεις το δρόμο της συνολικής ανατροπής και της κοινωνικής επανάστασης.

Επομένως η σημερινή ταχτική και τα άμεσα πολιτικά καθήκοντα πρέπει να απορρέουν και να υποτάσσονται στην προοπτική της κοινωνικής ανατροπής και του κομμουνισμού, της χειραφέτησης του ανθρώπου από όλες τις δεσμεύσεις, τις αποξενώσεις και τις εξουσίες. Η αντικαπιταλιστική δημοκρατική επανάσταση θα έχει σοσιαλιστικό περιεχόμενο και χαρακτήρα. Είναι ο στόχος που συνδέει τη σημερινή πάλη κατά της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης και της ιμπεριαλιστικής αντεπανάστασης με την αντίθεσή τους, δηλαδή την πάλη για τη σοσιαλιστική αναδιοργάνωση και την κομμουνιστική προοπτική, με την εργατική εξουσία. Η εναλλακτική λύση απέναντι στη στρατηγική του κεφαλαίου δεν μπορεί να είναι η λογική του κράτους «μισό - μισό», του «αντιμονοπωλιακού - αντιιμπεριαλιστικού» κράτους που ακολούθησαν τα ΚΚ τις τελευταίες δεκαετίες ή πολύ περισσότερο του κράτους των «προοδευτικών - εκσυγχρονιστικών δυνάμεων» που

προτείνει σήμερα ο νέος, αριστερός ρεφορμισμός. Αλλά πρέπει να είναι η προοπτική της εργατικής εξουσίας και της κοινωνικοποίησης των βασικών παραγωγικών μέσων στην πορεία για τον κομμουνισμό και την αταξική κοινωνία. Μια τέτοια επαναστατική, ανατροπή θεωρούμε πως είναι σήμερα αναγκαία και αγωνιζόμαστε ώστε η σημερινή δυνατότητα να γίνει στο μέλλον πραγματικότητα. Οι σύγχρονες συνθήκες καθιστούν την επανάσταση επιταχτική ανάγκη. Η πνευματικοποίηση της εργασίας μέσα από την ΕΤΕ αναδειχνει ακόμα πιο έντονα το ρόλο της προσωπικότητας και του ανθρώπινου παράγοντα σαν τη βασική παραγωγική δύναμη, ενώ οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής καθημερινά τον αποβλακώνουν, τον κατακερματίζουν, τον οδηγούν σε αδιέξοδο, οξύνουν παραπέρα την αντίθεση κεφαλαίου – εργασίας. Η ιμπεριαλιστική διεθνοποίηση και ο νόμος της ανισόμετρης ανάπτυξης γεννά νέες δυνατότητες μιας νικηφόρας πορείας των κοινωνικών επαναστάσεων σε κάθε χώρα, με προοπτική την παγκόσμια επανάσταση. Ταυτόχρονα όμως, η πλήρης επικράτηση των κομμουνιστικών παραγωγικών σχέσεων και η πορεία προς τον κομμουνισμό, απαιτούν σήμερα περισσότερο από ποτέ μια, ευρύτερη διεθνή σοσιαλιστική βάση.

Το όραμα του κομμουνισμού

7. Μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική, χρειάζεται να ανανεώνει ριζικά το όραμα του κομμουνισμού. Γι' αυτό το σκοπό, χρειάζεται να βασιστούμε στο βασικό πυρήνα της θεωρίας του εργατικού κινήματος, όπως αναπτύχθηκε και στο βαθμό που επιβεβαιώθηκε ιστορικά. Να αφομοιώσουμε στοιχεία της σημερινής φάσης στην εξέλιξη της κοινωνίας, που οπωσδήποτε τοποθετούν σε νέες βάσεις τις προηγούμενες κατακτήσεις της θεωρίας και της πρακτικής. Να αφομοιώσουμε την πείρα από τις απόπειρες σοσιαλιστικής οικοδόμησης, στο φως της κατάρρευσης του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού».

Η κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», εκφράζει πριν απ' όλα το γεγονός ότι η πορεία αυτών των χωρών δεν ήταν προς την κομμουνιστική προοπτική. Στο έδαφος μιας καθυστερημένης ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, δεν υπήρξε μια πραγματική κινητοποίηση των μέσων παραγωγής, αλλά κυριάρχησε ο οικονομισμός, τα κριτήρια της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων σαν αυτοσκοπός, η υποταγή τελικά της εργατικής τάξης σε οικονομίστικους στόχους, αντί για την ουσιαστική ανάπτυξη των σοσιαλιστικών σχέσεων παραγωγής, το ποιοτικό ανέβασμα της συνείδησης και του πολιτικού της ρόλου την δημοκρατική ηγεμονία της στη σκληρή ταξική πάλη των εργαζομένων προς τον κομμουνισμό.

Σ' αυτή τη βάση, αντί για μια βαθμιαία απονέκρωση του κράτους, της εξουσίας, των πολιτικών θεσμών (άρα και των κομμάτων) και της ίδιας της πολιτικής, με τη μεταβίβαση των αρμοδιοτήτων και των λειτουργιών τους σ' ολόκληρη την κοινωνία, είχαμε μια αντίθετη πορεία: **την αυτονόμηση του κόμματος και του κράτους από την κοινωνία, τον αντίστοιχο εκφυλισμό της εργατικής δημοκρατίας και του εργατικού ελέγχου, την αποξένωση της εργατικής τάξης από τη διεύθυνση της οικοδόμησης του σοσιαλισμού. Έτσι, στην πορεία, αντί για ενοποίηση της κοινωνίας, είχαμε μια διαδικασία διχοτόμησης.**

Κοινός παρονομαστής σ' όλα τα παραπάνω, ήταν η αντίληψη που έβλεπε το σοσιαλισμό σαν ξεχωριστό (έστω και μεταβατικό) κοινωνικοοικονομικό σχηματισμό, και τον κομμουνισμό σαν το «ανώτερο στάδιο και το επιστέγασμα του σοσιαλισμού και όχι το σοσιαλισμό σαν το κατώτερο στάδιο του κομμουνισμού, που είναι ο βασικός στόχος. **Πρόκειται και εδώ για μια εκδήλωση της γενικότερης τάσης του κομμουνιστικού κινήματος να υποτάσσει τη στρατηγική στην ταχτική.**

Αυτή η μετατροπή της κομμουνιστικής προοπτικής από τάση του παρόντος σε θεοποιημένο ιδανικό του απώτερου μέλλοντος, είχε σαν αποτέλεσμα να απωθούνται, να διαστρεβλώνονται ή και να αντιστρέφονται βασικές διαδικασίες, η τάση για την κατάργηση της μισθωτής εργασίας, για την

απονέκρωση του κράτους και την κατάργηση της πολιτικής, για τη διάλυση του κόμματος μέσα στην τάξη και της τάξης μέσα σε μια αταξική κοινωνία κλπ.

Στην αλληλεπίδραση και τη σύνθεσή τους, αυτοί οι παράγοντες οδήγησαν στην υποχώρηση και την αντιστροφή της τάσης αυτών των κοινωνιών προς τον κομμουνισμό, στη στρέβλωση του χαρακτήρα της εξουσίας (που οπωσδήποτε δεν μπορεί να χαρακτηριστεί εργατική ή σοσιαλιστική), σε μια πρωτοφανή στασιμότητα των παραγωγικών δυνάμεων, στη δημιουργία των όρων για μια τεράστια πολιτική και πολιτιστική καθυστέρηση των μαζών.

Έτσι από ένα σημείο και έπειτα, η κατάρρευση των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και-του συγκεκριμένου κινήματος ήταν αναπόφευκτη.

8. Η ταχτική του αριστερού ριζοσπαστικού μετώπου στα πλαίσια της επαναστατικής στρατηγικής συνδέεται, με την δράση του NAP που φιλοδοξεί να συμβάλει στη συγκρότηση ενός σύγχρονου επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης. Το NAP δεν μπορεί να διαμορφώνεται, να αναπτύσσεται και να συμβάλει στη συγκέντρωση των επαναστατικών δυνάμεων παρά μόνο στα πλαίσια μιας ευρύτερης ανάπτυξης του εργατικού κινήματος, σαν αυτοτελές συνειδητό τμήμα του, σαν αριστερή πτέρυγα ενός ευρύτερου μετώπου κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων.

Η ανάπτυξη του αριστερού ριζοσπαστικού μετώπου συνδέεται με την συσπείρωση και την ανασυγκρότηση των αριστερών δυνάμεων που βρίσκονται σήμερα διασκορπισμένες στον ευρύτερο χώρο από τμήματα της λαϊκής βάσης του ΚΚΕ, του Συνασπισμού, του ΠΑΣΟΚ και μέχρι δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς και ανένταχτους αγωνιστές, το χώρο της κοινωνικής δυσαρέσκειας και της πολιτικής δυσπιστίας.

Η τακτική μας

9. Βασικά στοιχεία της τακτικής του Αριστερού Ριζοσπαστικού Μετώπου που είναι:

α. Ο ηγεμονικός ρόλος της εργατικής τάξης σε όλες τις φάσεις ανάπτυξης αυτής της διαδικασίας, στα πλαίσια μιας ευρύτερης κοινωνικής συμμαχίας που πρέπει να περιλαμβάνει τα νέα μισθωτά στρώματα, τη διανοήση με πυρήνα της τα τμήματα που τείνουν να προσεγγίσουν την εργατική τάξη, τη φτωχή αγροτιά, τμήματα των μεσαίων στρωμάτων.

β. Ένα αριστερό πρόγραμμα πάλης, σαν πρόγραμμα άμεσων καθηκόντων.

Το πρόγραμμα αυτό πρέπει να απαντά στην ανάγκη διεύρυνσης των κοινωνικών κατακτήσεων των εργαζομένων και της νεολαίας και ταυτόχρονα να στρέφεται ενάντια στην καπιταλιστική ανασυγκρότηση. Τα αιτήματα να μην περιορίζονται από τις αντικειμενικές ανάγκες της καπιταλιστικής εξέλιξης να μην υπαγορεύονται από το «ρεαλισμό» του παραδοσιακού και του νέου αριστερού ρεφορμισμού που υποτάσσεται στις επιδιώξεις του κεφαλαίου, αλλά να απορρέουν από τις διευρυμένες ανάγκες της εργαζόμενης πλειοψηφίας και τις αυξημένες δυνατότητες της κοινωνικής εξέλιξης. Το πρόγραμμα αυτό χρειάζεται να συνδυάζει το στοιχείο του «εφικτού», της δυνατότητας άμεσων κατακτήσεων, της επαφής με το σημερινό επίπεδο του μαζικού κινήματος από τη μία και τη γενική κατεύθυνση στόχων που η ολοκλήρωσή τους απαιτεί την κοινωνική ανατροπή και την εργατική εξουσία, από την άλλη. Επίσης, η προώθηση αυτού του προγράμματος θα πρέπει να συμβάλει στην αποκατάστασή μιας καινούριας σχέσης με το λαϊκό κίνημα, που θα σέβεται την αυτονομία του και θ' αναπτύσσει στο έπακρο τη δημοκρατία στους κόλπους του.

γ. Στην πορεία ανάπτυξης αυτού του μετώπου σκοπός είναι η πολιτική μετατόπιση ευρύτερων μαζών προς μία αριστερή ριζοσπαστική αντίληψη, η αποδέσμευση από τις ρεφορμιστικές ηγεσίες που

σήμερα κυριαρχούν στα πλαίσια του λαϊκού κινήματος, ή η δημιουργία ενός ρεύματος αντίστασης που θα προσλαμβάνει στην πορεία όσο γίνεται βαθύτερα αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά. Τα κοινωνικοπολιτικά τμήματα που θα κινούνται σ' αυτή την κατεύθυνση, μπορούν να γίνουν ο κρίκος που να οδηγήσει σε παραπέρα ανάπτυξη του κινήματος και να συμβάλει στην πορεία συνειδητοποίησης της εργατικής τάξης. Ταυτόχρονα, και μέσα από την προσπάθεια διαμόρφωσης των προηγούμενων, θα δημιουργούνται και ορισμένες βασικές προϋποθέσεις - που σήμερα δεν υπάρχουν - για τη συγκρότηση του συγχρόνου επαναστατικού κόμματος της, εργατικής τάξης.

δ. Οι ραγδαίες πολιτικές εξελίξεις η κρίση της Αριστεράς και η προσαρμογή των ηγετικών της ομάδων στο κυρίαρχο πολιτικό παιχνίδι, ενισχύουν τις διαθέσεις χειραφέτησης και αποδέσμευσης των αριστερών από τους κομματικούς μηχανισμούς. Ο χώρος της ριζοσπαστικής Αριστεράς, με τη σημερινή του συγκρότηση, δεν είναι σε θέση ακόμα να εκφράσει ιδεολογικά - πολιτικά και οργανωτικά αυτή την αναζήτηση. Μπορεί όμως να συμβάλει στην ανάπτυξη πρωτοβουλιών συσπείρωσης και κοινής πάλης των κομμουνιστικών και των αριστερών δυνάμεων σε κάθε χώρο, με βάση την ανάπτυξη του μαζικού κινήματος, σε μια αντισυντηρητική - αντισυναινετική, αντιεξαρτησιακή κατεύθυνση.

Οι συσπειρώσεις αυτές είναι ανάγκη να ολοκληρώνονται και στο πολιτικό επίπεδο, με τη διαμόρφωση πολύμορφων πολιτικοκοινωνικών αριστερών κινήσεων, που θα προωθούν γενικότερα τη συζήτηση και προπαντός την κοινή πολιτική δράση όλων των ριζοσπαστικών δυνάμεων που αντιμάχονται την καπιταλιστική ανασυγκρότηση και οραματίζονται μια διαφορετική, κοινωνική προοπτική, ανεξάρτητα από επιμέρους ιδεολογικές τοποθετήσεις και την κομματική τους προέλευση.

10. Η διαμόρφωση του Αριστερού Ριζοσπαστικού Μετώπου, πραγματοποιείται μέσα από επιμέρους πολιτικά μέτωπα πάλης που όμως θα πρέπει να συγκλίνουν σε μια ενιαία πολιτική κατεύθυνση την αντεπίθεση του εργατικού και λαϊκού κινήματος ενάντια, στους «ευαίσθητους» κρίκους, στις προτεραιότητες που τίθενται από το μεγάλο κεφάλαιο για την ανασυγκρότηση του συστήματος κυριαρχίας του. Η ανάπτυξη τέτοιων μετώπων θα γίνεται σε αλληλοσύνδεση μεταξύ τους και θα έχουν σαφή κοινωνική αναφορά: Την εργατική τάξη της εποχής μας.

Κρίσιμα μέτωπα στις σημερινές συνθήκες είναι:

α. Το μέτωπο του συνδικαλιστικού μαζικού κινήματος:

Η γενικευμένη επίθεση του κεφαλαίου προδιαγράφει ένα παρατεταμένο κύκλο αναβρασμού με αντιφατικά χαρακτηριστικά και εξέλιξη. Αιχμές παρέμβασης και συσπείρωσης δυνάμεων μπορεί να είναι:

- Αντίσταση στην αλλαγή, επί το αντιδραστικότερο των εργασιακών σχέσεων, στη λεγόμενη απελευθέρωση και ελαστικοποίηση της αγοράς εργασίας, στη σοβαρή έξαρση της ανεργίας, στην υπερεκμετάλλευση των ξένων εργατών και στην αντιλαϊκή εισοδηματική φορολογική και δημοσιονομική πολιτική που βρίσκονται σε εξέλιξη. Απαραίτητη σύνδεση αυτής της αντίστασης με την αναγκαιότητα κάλυψης των πραγματικών αναγκών και συμφερόντων της εργατικής τάξης που μόνο η σοσιαλιστική προοπτική μπορεί να εκπληρώσει.

- Αντίσταση στην πολιτική της συνεχούς περιβαλλοντολογικής υποβάθμισης του τόπου.

- **Οι εργαζόμενοι στα πλαίσια του συστήματος δεν διαπραγματεύονται μόνο το πόσο θα πουλήσουν την εργατική τους δύναμη.** Απαιτούν ταυτόχρονα να έχουν λόγο τόσο για τους όρους και περιεχόμενο της δουλειάς τους στην παραγωγικοοικονομική διαδικασία όσο και για τις προϋποθέσεις αναπαραγωγής της εργατικής τους δύναμης. Με βασικό κριτήριο **τις ανάγκες τους και σε σύνδεση με τη σοσιαλιστική προοπτική απαιτούν από τώρα να έχουν λόγο στην**

παραγωγική διαδικασία και τη διεύθυνσή της, αποκρούοντας τις αρνητικές συνέπειες από τις σύγχρονες καπιταλιστικές μεθόδους οργάνωσης της παραγωγής. Παλεύουν ενάντια στη συρρίκνωση και ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών δαπανών (παιδεία, υγεία κ.λπ.) και διεκδικούν προγράμματα λαϊκής στέγης, δημοσίων συγκοινωνιών και έργα κοινωνικού εξοπλισμού στις λαϊκές συνοικίες. Παλεύουν για 35 ώρες δουλειά και 5μερο τη βδομάδα, για αύξηση του ελεύθερου χρόνου με ταυτόχρονη αύξηση των δυνατοτήτων για ουσιαστική αξιοποίησή του για μόρφωση, πολιτιστική δράση και ψυχαγωγία.

- Αλλαγή στην οργάνωση - διάρθρωση του συνδικαλιστικού κινήματος σύμφωνα με τις ανάγκες της ταξικής αυτονομίας του και της δημοκρατικής λειτουργίας του. Αμφισβήτηση του αναπότρεπτου των βασικών επιλογών της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης καθώς και των σημερινών κυρίαρχων αξιών της «ανάπτυξης», του «εκσυγχρονισμού», της «παραγωγικότητας» κλπ.

Οι σύγχρονες αλλαγές στην κοινωνικοταξική διάρθρωση της αγροτιάς (σε όφελος των μεγαλοαγροτών και με το απειλούμενο ξεκλήρισμα μεγάλων τμημάτων της μικρομεσαίας αγροτιάς), η μείωση της παραγωγής βασικών κλάδων (ειδικά στην κτηνοτροφία), οι ΕΟΚικής κατεύθυνσης αναδιάρθρωσεις των καλλιεργειών, οι συγχωνεύσεις και εξαγορές στον κλάδο των τροφίμων, η αγροτική καλλιέργεια με συμβόλαια με τις πολυεθνικές και τις βιομηχανίες τροφίμων (σποροπαραγωγή, συμβολαϊκή γεωργία κ.λπ.), η περιθωριοποίηση του ρόλου των συνεταιρισμών, η ιδιωτικοποίηση και αλλαγή του ρόλου της Α.Τ.Ε. - Συνεταιρισμών, η περικοπή και κατάργηση εθνικών επιχειρήσεων, καθώς και μικτών επιχειρήσεων Α.Τ.Ε. - Συνεταιρισμών, η περικοπή και κατάργηση εθνικών επιχειρήσεων και η μεγάλη διόγκωση του κόστους παραγωγής, αποτελούν εκδηλώσεις της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης στην αγροτική οικονομία. Απαιτούν νέες επεξεργασίες και νέες μορφές στην πολιτική συμμαχιών της εργατικής τάξης, απέναντι στην αγροτιά και ταυτόχρονα επιβάλλουν την ανασυγκρότηση και την ενωτική ανάπτυξη του αγροτικού μαζικού κινήματος με βάση τα σημερινά χαρακτηριστικά του.

β. Απόκρουση του αυταρχισμού και της κρατικής καταστολής. Δημοκρατικά, πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες

Αιχμές της πάλης μπορεί να είναι:

- Κατάργηση του αντιαπεργιακού νόμου και του περιβόητου τρομονόμου.
- Κατάργηση πολιτικής επιστράτευσης απεργών και κάθε είδους-ποινικοποίησης των αγώνων.
- Εκδημοκρατισμός συνδικαλιστικής νομοθεσίας στους ναυτεργάτες.
- Άμεση αντίδραση σε διώξεις και σκευωρίες σε βάρος πολιτών για τις πεποιθήσεις τους και την πολιτική τους δράση. Άμεση διάλυση των ΜΑΤ-ΜΕΑ.
- Δημοκρατικά μέτρα στο στρατό και δικαιοσύνη.
- Προώθηση αιτημάτων απογραφειοκρατικοποίησης και διοικητικής αποκέντρωσης.

γ. Πάλη ενάντια στην πολιτικο-στρατιωτική εξάρτηση και την πολεμική απειλή:

- Κατάργηση της αμερικάνικης και ΕΟΚικής κηδεμονίας και ελέγχου στο στρατό, τις κρατικές υπηρεσίες κλπ.
- Καμιά συμμετοχή στη διεθνή δήθεν αντιτρομοκρατική συνεργασία.
- Άμεση αποχώρηση των ιμπεριαλιστικών στρατευμάτων από τον Περσικό Κόλπο, απόρριψη της

ελληνικής ανάμιξης στις εξελίξεις εκεί, καμιά συμμετοχή της χώρας στην ιμπεριαλιστική επέμβαση.

- Απομάκρυνση των πυρηνικών, αποχώρηση από το ΝΑΤΟ και κατάργηση των αμερικάνικων βάσεων. Άμεση αποδέσμευση από τη Δυτικοευρωπαϊκή στρατιωτική ένωση και τη στρατιωτική ολοκλήρωση της ΕΟΚ.

δ. Πάλη ενάντια στην ΕΟΚ:

Η αποδέσμευση από την ΕΟΚ αποκτά σήμερα βαθύτερο ταξικό περιεχόμενο, συνδέεται αναπόσπαστα με την ανατροπή του καπιταλισμού, με την αντικαπιταλιστική - δημοκρατική, σοσιαλιστική επανάσταση.

Σήμερα είναι αναγκαία η ενοποίηση όλων των πολλαπλών κοινωνικοπολιτικών και συνδικαλιστικών συσπειρώσεων σ' ένα αυτοτελές μέτωπο με πολύμορφη υπόσταση ενάντια στις συνέπειες της οικονομικής, νομισματικής και πολιτικοστρατιωτικής ολοκλήρωσης της ΕΟΚ, υπέρ της αποδέσμευσης και της κατάκτησης μιας νέας θέσης στο διεθνή καταμερισμό εργασίας με βάση τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Ένα τέτοιο μέτωπο θα προωθεί απαραίτητα μαζί με άλλες κινήσεις, μέτωπα κλπ, μια όσο γίνεται ενιαία δράση σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

ε. Οικολογικό κίνημα:

Η περιβαλλοντική υποβάθμιση στο τόπο μας είναι ραγδαία με αποκορύφωμα την ατμοσφαιρική ρύπανση της Αθήνας, το σταδιακό αφανισμό των δασών από την οικοπεδοποίηση και τις πυρκαγιές, τη ρύπανση των θαλασσών...

Είναι συνυφασμένη με την επιδείνωση των συνθηκών ζωής ιδιαίτερα για τα λαϊκά στρώματα και εντείνεται με τα «αναπτυξιακά» προγράμματα, που προωθούνται και στηρίζονται στο ξεπούλημα της δημόσιας γης και των ελεύθερων χώρων.

Σήμερα είναι αναγκαίο:

- Η δράση για την προστασία του περιβάλλοντος ενάντια στα μεγάλα και μικρά συμφέροντα, που στο όνομα αύξησης των υπερκερδών του πολυεθνικού κεφαλαίου και της κάλυψης τεχνητών αναγκών θυσιάζουν το μέλλον της κοινωνίας.

- Η διεκδίκηση μέτρων προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος και ριζικής αναβάθμισης των όρων διαβίωσης των εργαζομένων στις πόλεις και τα χωριά, με κριτήριο τις ανθρώπινες ανάγκες.

στ. Το κίνημα στους χώρους της παιδείας:

Το κίνημα της παιδείας με τις εντυπωσιακές διαστάσεις που πήρε στις μέρες μας είναι ένας από τους βασικούς κρίκους ανάπτυξης κινήματος αντίστασης στην καπιταλιστική ανασυγκρότηση με αυξημένες δυνατότητες παρέμβασης της ριζοσπαστικής αριστεράς. Μέσα από τις κινητοποιήσεις για στοιχειώδη μορφωτικά - δημοκρατικά - κοινωνικά δικαιώματα μπορεί και πρέπει να χαραχτεί μία διαχωριστική γραμμή που να αμφισβητεί την καθοδήγηση της εκπαίδευσης από τον «αυτόματο πιλότο» των αναγκών και προτεραιοτήτων της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης γενικά και ειδικότερα της ΕΟΚικής ολοκλήρωσης. Σ' αυτή τη βάση θα αντιτίθεται στις ιδιωτικοποιήσεις, τις απαράδεκτες χαμηλές δαπάνες για την παιδεία, στην ολοκληρωτική μετατροπή των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων σε «Σούπερ Μάρκετ» παροχής υπηρεσιών στο μεγάλο κεφάλαιο, στη μορφωτική φτώχεια, την κατηγοριοποίηση των αποφοίτων, την πειθάρχηση, τον τεχνοκρατισμό, τα επαγγελματικά αδιέξοδα. Σ' αυτή τη βάση θα αμφισβητεί διαρκώς την ασύδοτη αναπαραγωγή της κυρίαρχης

ιδεολογίας, των αξιών και των προτύπων της μέσα από το εκπαιδευτικό σύστημα. Θα καταρρίπτει το μύθο της ταξικής ουδετερότητας της επιστήμης, θα βάζει φραγμό στη συνεχή αποξένωση εκπαιδευτικών - εκπαιδευομένων από τη διαδικασία της εκπαίδευσης.

ζ. Μέτωπο στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης

Κρίσιμο ζήτημα είναι σήμερα η ανάπτυξη της δράσης γύρω από την παραγωγή και ιδιοποίηση της γνώσης και των πληροφοριών, ενάντια στη μονοπώληση των ΜΜΕ.

Διεκδικούμε:

- Λαϊκή - δημοκρατική παρέμβαση και διεκδίκηση στο δικαίωμα της πληροφόρησης.
- Δημιουργία εναλλακτικών μέσων διάδοσης των ιδεών και εναλλακτικής πληροφόρησης από το ίδιο το μαζικό κίνημα και τους πολίτες.

η. Ιδεολογικά μέτωπα

Ο νεοσυντηρητισμός πριν ακόμα αποκτήσει μια πλήρη πολιτική υπεροχή και μια κοινωνική αποτελεσματικότητα, είχε δώσει με επιτυχία μια «εφ' όλης της ύλης» ιδεολογική μάχη.

Μια αριστερή αντεπίθεση και ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος δεν μπορεί παρά να δοθεί και στο επίπεδο της ιδεολογικής διαμάχης.

Ταυτόχρονα στο χώρο της βάσης του παραδοσιακού κομμουνιστικού κινήματος και του ρεφορμισμού που βρίσκονται σε κρίση - έχει ανοίξει μια πρωτοφανέρωτη ιδεολογική συζήτηση και αναζήτηση.

Αυτή τη μάχη πρέπει να τη δώσουμε με την καρδιά - από τη σκοπιά των αξιών της εργατικής τάξης και της κοινωνικής ανατροπής και με το νου με την ανάλυση των σύγχρονων αντιθέσεων και μιας σύγχρονης επαναστατικής πολιτικής

Χωρίς αυτάρκεια και με διάθεση αναζήτησης και διαλόγου, αλλά και με εμπιστοσύνη στις προσπάθειες επεξεργασίας που έχουμε μέχρι σήμερα κατακτήσει. Πατώντας στην ελληνική πραγματικότητα αλλά και αναζητώντας τη διεθνή εμπειρία.

Σ' αυτή τη κατεύθυνση:

- Άμεσα χρειάζεται να δούμε την αξιοποίηση και το συντονισμό της δράσης ενός αξιόλογου δυναμικού μαρξιστών διανοουμένων που βρίσκονται στο ΝΑΡ ή έχουν σχέσεις μαζί του και αντίστοιχα ερευνητικές και μαζικές δραστηριότητες.
- Να επιδιώξουμε ένα γόνιμο και διαρκή (και με θεσμοθετημένες μορφές αν γίνεται) διάλογο και ανταλλαγή απόψεων με άλλα ρεύματα της ευρύτερης ριζοσπαστικής Αριστεράς, ανένταχτους αριστερούς και δυνάμεις της βάσης του ΚΚΕ και της Αριστεράς.
- Να προσπαθήσουμε να συμβάλουμε στην πραγματοποίηση μιας διεθνούς συνάντησης αριστερών δυνάμεων και επαναστατών μαρξιστών στην Αθήνα μέσα στο 1991 με θέμα τις σύγχρονες αλλαγές και αντιθέσεις στο σύγχρονο κόσμο.

θ. Για τον πολιτισμό

Η καπιταλιστική ανασυγκρότηση και η επίθεση που κάνει στην πνευματική ζωή και το πολιτιστικό περιβάλλον είναι βάνουση. Η διείσδυση και ο έλεγχος του κεφαλαίου έχει πάρει ποιοτικά νέες διαστάσεις.

Τα κόμματα της αριστεράς δεν προβάλλουν καμιά αντίστασή, προσπαθούν απλώς να εξασφαλίσουν ένα, μικρό έστω, κομμάτι της λείας, θυμούνται τους διανοούμενους και καλλιτέχνες για τις δημόσιες συγκεντρώσεις, τα κείμενα υπογραφών και τα ψηφοδέλτια.

Τα παραπάνω δημιουργούν, από τη μια, καταθλιπτική ατμόσφαιρα για την παραγωγή καλλιτεχνικού έργου, αλλά από την άλλη και δυνατότητες μιας ευρύτερης συσπείρωσης με νέα χαρακτηριστικά, καθώς για πρώτη φορά αρχίζει να διαφαίνεται όχι «ιστορικά», αλλά σαν καθημερινότητα ότι ο σύγχρονος ανεπτυγμένος καπιταλισμός είναι ασυμβίβαστος με μια πραγματική ανάπτυξη της τέχνης του πολιτισμού, της σκέψης. Αποκτά επείγοντα χαρακτήρα η μελέτη και πραχτικές πρωτοβουλίες για τις μορφές και το περιεχόμενο, που μπορεί να παίρνει αυτή η συσπείρωση και για μορφές σύνδεσης και αλληλοτροφοδότησης με το μαζικό κίνημα, γιατί η εναλλαχτική προοπτική, είναι η συνειδητή περιθωριοποίηση ή η σιωπή.

Κοινωνικοπολιτικές συσπειρώσεις της Αριστεράς

Οι ραγδαίες πολιτικές εξελίξεις, εσωτερικές και διεθνείς, η κρίση της Αριστεράς και η πλήρης προσαρμογή των ηγετικών της οκάδων στο κυρίαρχο πολιτικό παιχνίδι ενισχύουν τις διαθέσεις χειραφέτησης και αποδέσμευσης των αριστερών από τους κομματικούς μηχανισμούς. Δημιουργούν τάσεις συσπείρωσης όλων των αριστερών που συγκρούονται με τη συντηρητική επίθεση και αναζητούν ένα ανεξάρτητο ρόλο της Αριστεράς.

Ο ριζοσπαστικός χώρος της Αριστεράς δεν είναι σε θέση ακόμα να εκφράσει ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά αυτή την αναζήτηση. Ωστόσο τα κομματικά ταμπού και οι παραδοσιακοί φραγμοί καταρρέουν γρήγορα και η ανάγκη διαλόγου και κοινής δράσης γίνεται πλέον ορατή.

Είναι ώριμη η ανάγκη να ενισχύουμε με όλες τις δυνάμεις μας τις πρωτοβουλίες συσπείρωσης και κοινής πάλης των αριστερών αυτών σε κάθε χώρο και ειδικά στα μέτωπα πάλης που αναφέρθηκαν.

Οι συσπειρώσεις αυτές είναι ανάγκη να ολοκληρώνονται και στο πολιτικό επίπεδο με τη διαμόρφωση πολύμορφων πολιτικοκοινωνικών κινήσεων της αριστεράς που θα προωθούν γενικότερα τη συζήτηση και προπαντός την κοινή πολιτική δράση όλων των ριζοσπαστών αριστερών αγωνιστών ανεξάρτητα από ιδεολογικές τοποθετήσεις και προελεύσεις.

Το NAP είναι ανάγκη να συμμετέχει και να προωθεί τέτοιες πρωτοβουλίες και τοπικά και κεντρικά με τρόπο ώστε να σηματοδοτείται η προοπτική μιας αριστερής ενότητας όλων των αριστερών στοιχείων του ΚΚΕ, του ΣΥΝ, του ΠΑΣΟΚ και της ανένταχτης Αριστεράς.

Για το κίνημα της νεολαίας

Οι εντυπωσιακές αλλαγές που συντελούνται στη σκέψη και στη δράση ευρύτερων νεολαιίστικων τμημάτων όπως φάνηκε στις μεγάλες κινητοποιήσεις των μαθητών σπουδαστών και φοιτητών, συνιστούν μια προδιαγραφόμενη στροφή στο ξεκίνημα της δεκαετίας του '90, σε αντίστροφη κατεύθυνση από αυτή της νεοσυντηρητικής κυριαρχίας στη δεκαετία του '80.

Οι επιπτώσεις της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης ήταν ιδιαίτερα εμφανείς στη ζωή της νεολαίας. Εντάθηκε η ανασφάλεια, η κοινωνική περιπλάνηση, η περιθωριοποίηση από την εργασία, τη μόρφωση συνολικά, την κοινωνική - πολιτική - πολιτιστική ζωή, ο ιδιόμορφος ρατσισμός απέναντι στη νεολαία και το κίνημά της. .

Σήμερα είναι διάχυτη η αίσθηση ότι πρόκειται για μια νέα γενιά που μπαίνει στη ζωή χωρίς να της αναγνωρίζεται κανένα δικαίωμα. Η ίδια η ζωή, ή πορεία της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης και τα προβλήματα που συσώρευσε έφθειρε σε μεγάλο βαθμό τα ιδεολογήματα του νεοσυντηρητισμού που κυριάρχησαν τη δεκαετία του '80 (φιλελευθερισμός, ανταγωνισμός, επιχειρηματικότητα κ.λπ.)

Είναι ρεαλιστική λοιπόν σήμερα η δυνατότητα, η νεολαιίστικη πάλη να πολιτικοποιείται ραγδαία και με νέο τρόπο, να παίρνει σαφή αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά.

Δεν πρέπει να ξεφύγει από την οπτική μας ότι αυτή η νεολαιίστικη πάλη συμπίπτει με την κατάρρευση των παραδοσιακών Κ. Κ., με την πλήρη αποκοπή τους από τη νεολαία.

Έτσι λοιπόν αυτή η νέου τύπου πολιτικοποίηση της νεολαίας μπορεί να συμβάλει σημαντικά για να διαμορφωθεί και μια νέα πολιτική πρωτοπορία όχι μόνο σαν αριστερή πίεση στο κομμουνιστικό κίνημα αλλά με διαφορετικά χαρακτηριστικό και προοπτική. Έτσι ώστε η νεολαιίστικη διαμαρτυρία να μη χωνεύεται, να μην εγκλωβίζεται στα όρια της ρεφορμιστικής κυριαρχίας.

NAP και επαναστατικό κόμμα

Η ανάγκη για ένα νέο επαναστατικό κόμμα – πολιτική πρωτοπορία του εργατικού κινήματος, είναι όχι μόνο ιστορικά δικαιωμένα, αλλά σήμερα αρχίζει και ωριμάζει σε ευρύτερες μάζες των εργαζομένων και της νεολαίας, που άλλες διαισθάνονται και άλλες συνειδητοποιούν ,το σημερινό κενό.

Το NAP δεν είναι ασφαλώς το επαναστατικό κόμμα που έχει ανάγκη η εργατική τάξη και οι άλλες καταπιεζόμενες τάξεις και στρώματα. Δεν είναι το σύγχρονο κομμουνιστικό κόμμα, το οποίο πρέπει να δημιουργηθεί από όλες τις δυνάμεις (σημερινές ή μελλοντικές) που επιδιώκουν την κομμουνιστική απελευθέρωση, αρνούνται τις γραφειοκρατικές μορφές οργάνωσης, θέλουν να συμβάλουν στην επαναστατική ανανέωση του μαρξισμού.

Ταυτόχρονα, **το NAP μπορεί να έχει τη δική του ξεχωριστή συμβολή στη συγκέντρωση αυτών των δυνάμεων και στη συγκρότηση του επαναστατικού κόμματος.** Ο δρόμος για μία τέτοια συμβολή περνά μέσα από την ενίσχυση της μαζικής του δράσης και της ικανότητάς του να παρεμβαίνει στις πολιτικές εξελίξεις. Μέσα από την ανάπτυξη των θεωρητικών και πολιτικών του επεξεργασιών. Μέσα από την υπέρβαση της σημερινής του φυσιογνωμίας σ' ένα ανώτερο επίπεδο, σε σύνδεση με την ανάπτυξη της ταξικής πάλης και σε δημιουργική αλληλεπίδραση με άλλες δυνάμεις που θα συμβάλουν στη διαμόρφωση του επαναστατικού πολιτικού υποκειμένου.

Για να πετύχουμε τα παραπάνω χρειαζόμαστε πολιτική οργάνωση για όλη τη μεταβατική περίοδο, με προοπτική τη συγκρότηση του επαναστατικού κόμματος. Οργάνωση που θα καταχτά την ικανότητα να δρα. Που θα τείνει να αποχτά χαρακτηριστικά του μελλοντικού επαναστατικού κόμματος. Που θα συνδυάζει την ανάπτυξη της ενότητας στις γραμμές της πάνω στην κοινή ταξική προσέγγιση της πραγματικότητας, με το βάθεμα της αναζήτησής και την ανάπτυξη της αντιπαράθεσης των απόψεων, όπως θα ωριμάζουν στη σκέψη και τη δράση μας. Που θα βρίσκεται σε σχέση κοινής δράσης και κριτικής, επίδρασης και αυτοτέλειας με άλλες προσπάθειες που θα αναπτύσσονται στα πλαίσια του εργατικού κινήματος. Που – το κυριότερο – θα παρεμβαίνει όλο και πιο αποτελεσματικά στους κοινωνικούς αγώνες, τις πολιτικές αναμετρήσεις και τις ιδεολογικές αναζητήσεις που θα αναπτύσσονται στην Ελληνική κοινωνία.

Αθήνα, 20/12/1990
